

Floarea soarelui are multe multe multe semințe. Atât de multe încât cu greu le poți număra pe toate.

Printre aceste semințe se afla și Linuca. Linuca era o sămânță drăguță și veselă. Ea se bucura de căsuța ei din floarea soarelui, unde era cald și bine.

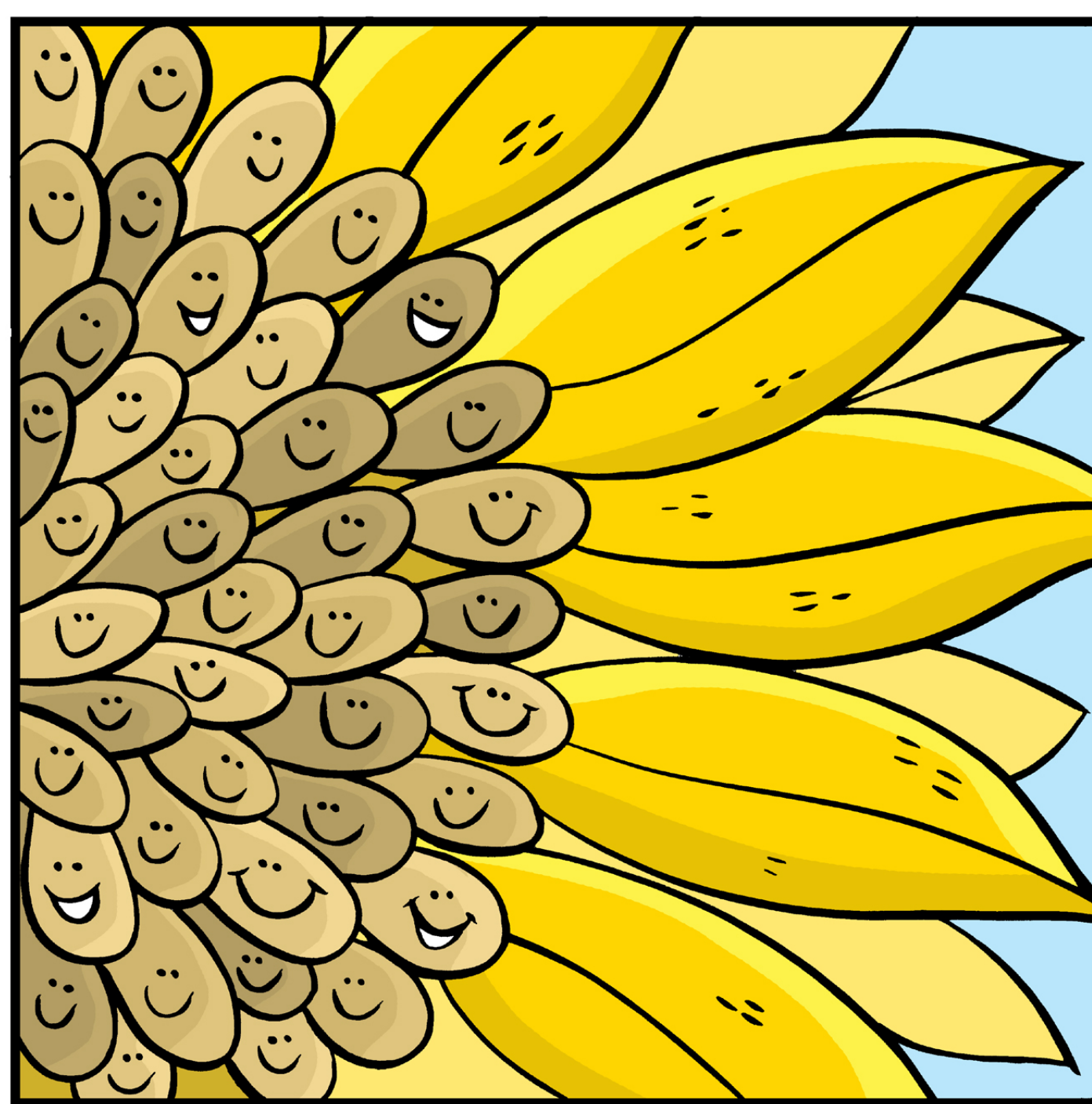
Linuca avea două prietene foarte bune care se numeau Anuca și Finuca. Și ele locuiau în floarea soarelui.

Cât era ziulica de lungă, cele trei prietene stăteau la soare, în căsuțele lor micuțe și primitoare din floarea soarelui.

Se bucurau și de razele călduțe care le mângâiau trupșorul, dar și de stropii de ploaie care cădeau din când în când.

Uneori, când sufla câte un vânt căldicel de vară, cele trei prietene se țineau de mână, legănându-se și făcând și ele ca vântul: Ffuuffff!

După un timp, soarele a început să strălucească tot mai puțin. Vântul nu mai era căldicel și când sufla li se făcea frig. Stropii de ploaie erau tot mai grei.

Linuca și-a dat seama că venise toamna. S-au dus zilele însoțite de vară! Floarea soarelui se ofilea și în curând semințele trebuiau să își caute alte căsuțe.

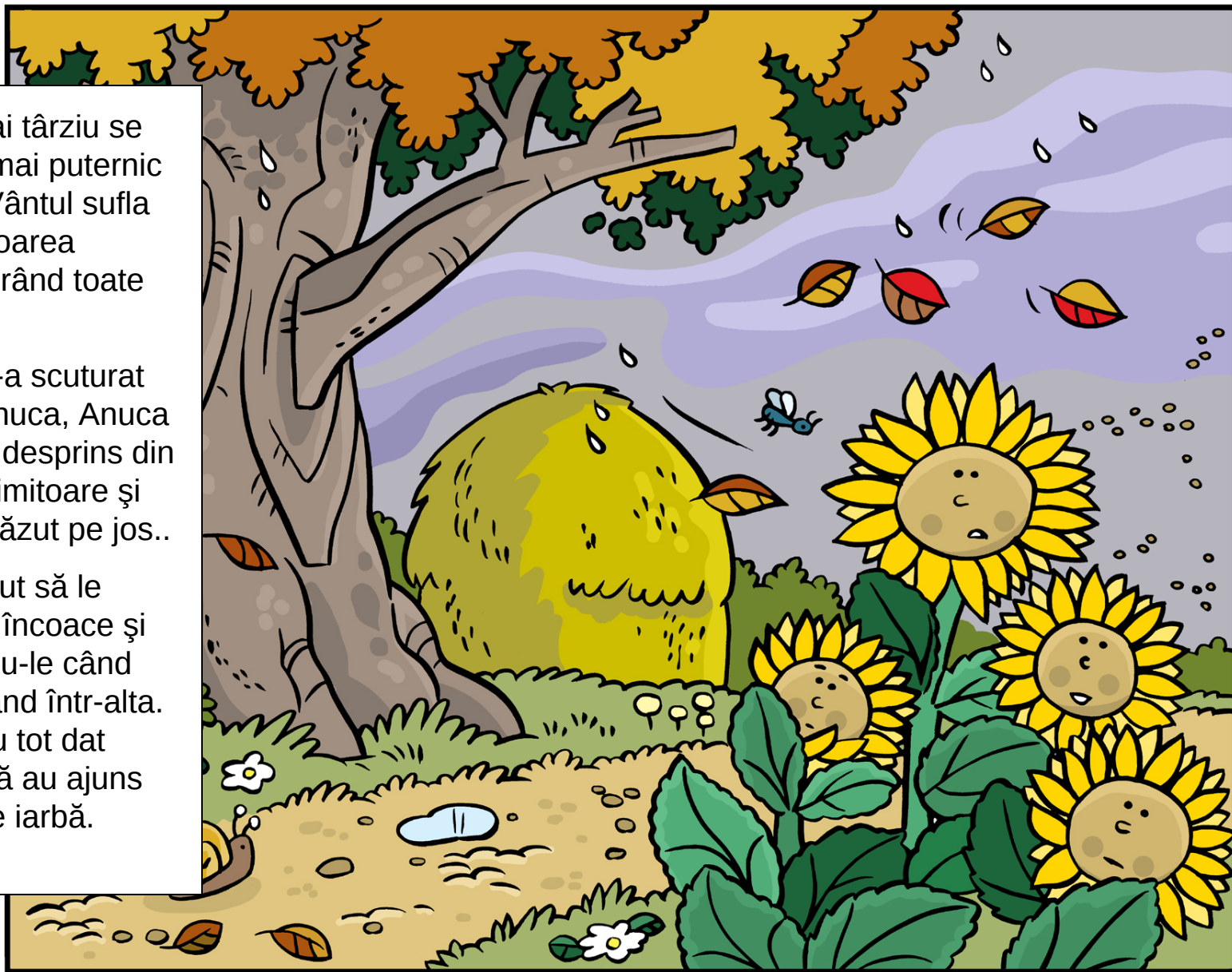
Linuca era puțin tristă.

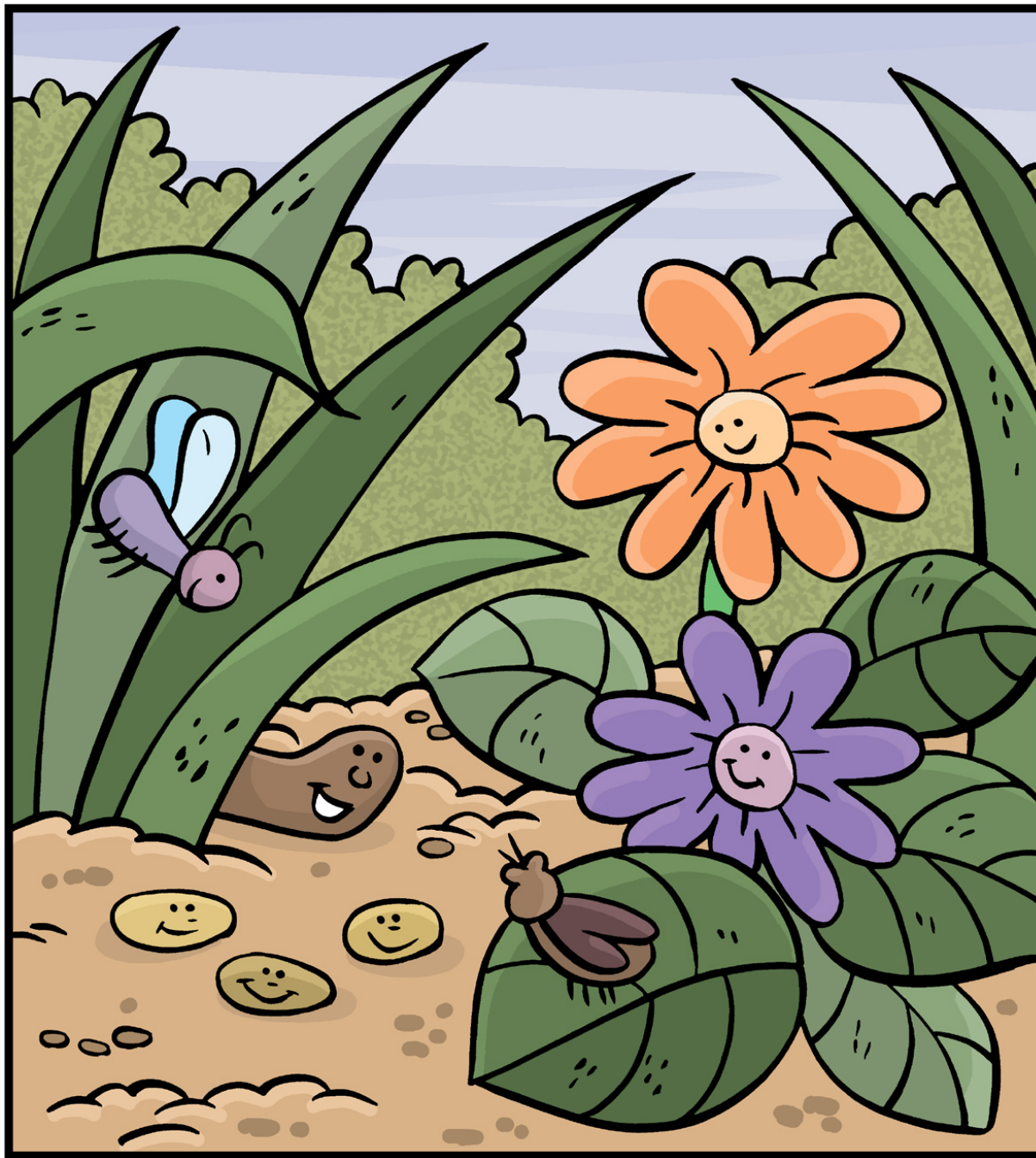
- Of, of! își spunea Linuca în sinea ei. Îmi va fi dor de prietenele mele și de căsuța mea. Cine știe pe unde voi ajunge....

Câteva zile mai târziu se porni un vânt mai puternic ca de obicei. Vântul sufla prin lanul de floarea soarelui, scuturând toate plantele.

Atât de tare le-a scuturat vântul încât Linuca, Anuca și Finuca s-au desprins din căsuțele lor primitive și călduțe și au căzut pe jos..

Vântul a început să le rostogolească încoace și încolo, suflându-le când într-o parte, când într-alta. Semințele s-au tot dat peste cap până au ajuns pe un petec de iarbă.

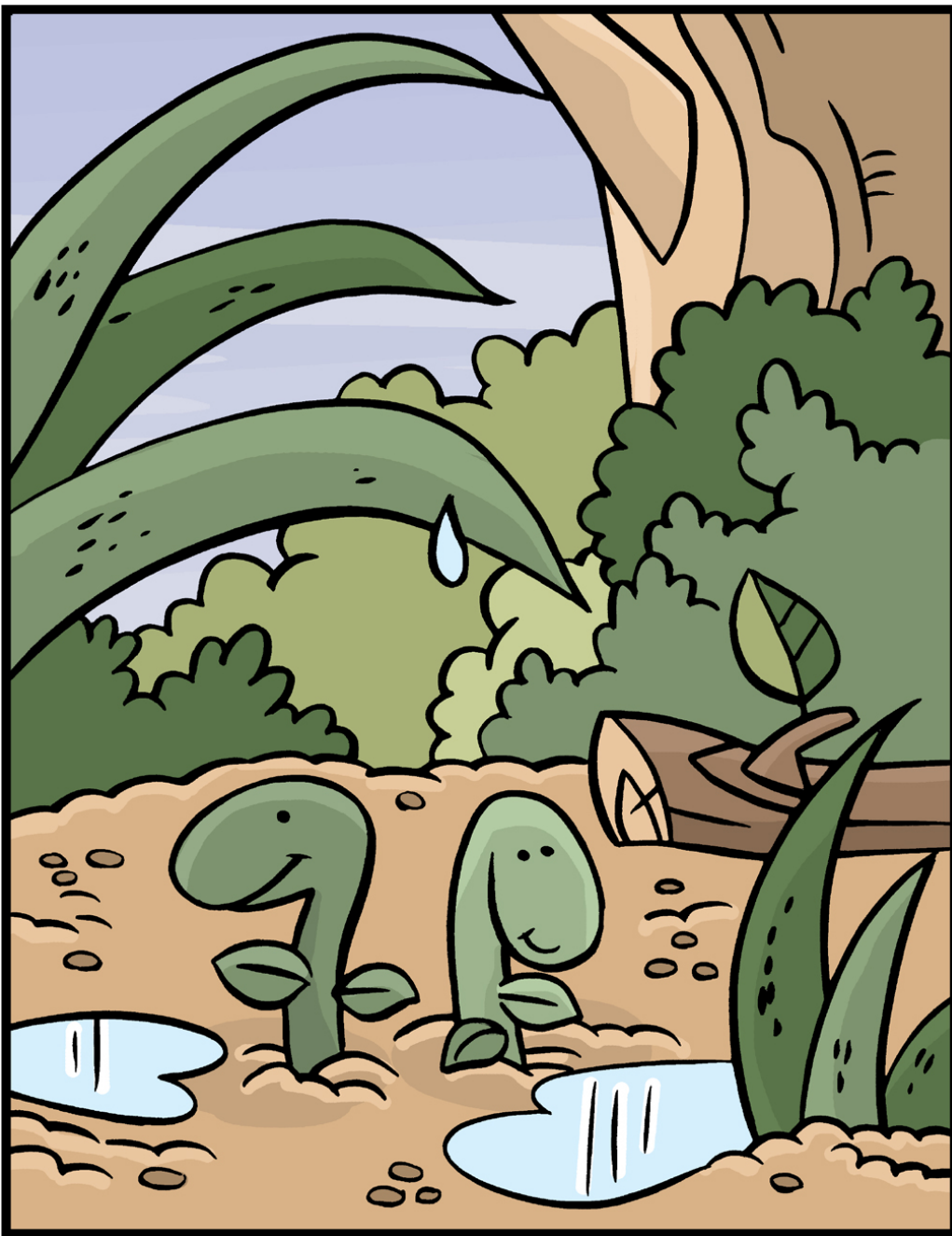

Din fericire, cele trei prietene era aproape una de alta. Linuca le-a întrebat:

- Vă simțiți bine?
- Da... Suntem doar puțin amețite, a răspuns Anuca. Dar ne este așa de friiiiig! Și vântul sulfă și iar suflă...
- Și iarba este atât de înaltă, încât de abia pot să zăresc cerul! spuse Finuca, dârdâind de frig.
- Oare ce-i de făcut? întrebă neliniștită Anuca.
- Aha! Mi-a venit o idee! exclamă Linuca. Ce-ar fi să ne ascundem în pământ? Acolo înăuntru ne va fi mai cald.

Și uite așa, semințele de floarea soarelui s-au ascuns în pământul care încă nu se răcise.. Așa de călduț și așa de bine era acolo încât li s-a făcut somn și au dormit mult mult mult timp.

Într-o bună zi, Linuca se trezi din somn. Ea ar mai fi vrut să doarmă, dar s-a trezit când a simțit că o înțepă ceva în burtică.

-Ce ciudat! își spuse Linuca. Parcă aş avea în burtică ceva care vrea să iasă afară. Oare ce se întâmplă cu corpul meu? se întrebă ea.

Corpul ei a început să se miște și să se întindă și să se lungească până când poc! A ieșit o tulpiniță subțire și firavă din micuța sămânță. Tulpinița s-a înălțat sus de tot, a străpuns pământul și a ieșit la suprafață.

O ploaie blândă și-a trimis stropi de apă să o învioreze, apoi soarele a încălzit-o puțin. Finuca nu mai era o sămânță. Devenise o plănuță.

Zilele au trecut și Finucăi i-a crescut un bobocel, iar când bobocelul și-a deschis petalele, Finuca a înțeles că devenise ea însăși o floare a soarelui.

- Ce interesant! Cine s-ar fi gândit că, dacă mă ascund toamna în pământ, primăvara voi ieși la suprafață ca o plănuță? Și uite ce mult am crescut! Mai vreau să cresc! Vreau să fiu mare, mare de tot!

Linuca s-a uitat de jur împrejur. Și pe cine credeți că a văzut aproape de ea? Pe Anuca, da. Și pe Finuca. Și ele deveniseră plănuțe de floarea soarelui.

Ce bine că erau împreună din nou! Erau atât de fericite! Cele trei prietene au râs și s-au bucurat.

Linuca a spus:

- Când ne-a scuturat vântul azi toamnă nu știam ce se va întâmpla cu noi. Dar ne-am adăpostit în pământ, apoi am crescut. Și mă bucur că am rămas împreună!

Așa cum Dumnezeu a avut grijă de cele trei semințe, la fel se va îngriji de fiecare dintre noi.

